HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביוצא מן הטומאה והזה ושנה וטבל וקיבל עליו נזירות פעם אחרת ושוב נכנס לטומאה (והא) קמ"ל הכא היא בריתא דאע"ג דלא הדר ואמר הריני נזיר אלא אמר יחול עלי נזירות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקונטרס אי נמי י"ל דקמ"ל ברייתא (דמיירי) [דמיד] כשיטהר מוטל עליו לקבל נזירות מיד ועובר בכל תאחר אם אינו נזיר מיד: **אין** בין נזיר טמא. שנדר בעודו טמא לנזיר טהור שנטמא אלא דנזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהזה ג' ושנה בז' וטבל יום ז' ב] למנין נזירות טהרה לפי שאין צריך להביא קרבן בא' על טומאתו ומיד כשהזה ושנה וטבל לאור לחול עליו נזירות לאלתר והרי דבעי הערב שמש ואיך יחול עליו נזירות יש לומר דטבול יום קליאת טומאתיה ולא מעכב מלחול נזירות עליו: **ונזיר** טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין נזירות טהרתו וצריך להביא חטאת העוף ועולת העוף ואשם בשמיני וכתיב (במדבר ו) וקדש לאשו ביום ההוא דבאותו יום מתחיל למנות נזירות טהרה מוקמינן[1] ליה ג] דלא חייל עליה נזירות דטהרה עד יום ח' ואי ס"ד לא הא חיילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר קביל עליה נזירות ומ"ת [ולישני] דהדר וקיבל כדשני לעיל ביוצא ונכנס ויש לומר דא"כ ה"ל לאיתויי[2] זה בעי למיהדר ולנדור וזה לא בעי למיהדר ולנדור כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא ד] בין זה לזה וה"ה דאלי למיפרך לר' שמעון ב"ל [ליתני] זה שותה ביין ומיטמא דלא[3] לקי וזה לקי ה] כדפירש הקונטרס וגראה לומר דלא קשה דאלי לשנויי דבקלקולא לא מיירי האי דינא[4] אלא דין דנטמא באונס ולרבי יוחנן לא קשה [דליתני] זה מביא קרבן על טומאתו וזה אין מביא קרבן דהיינו הך דקתני אין ז' עולה לו מן המנין משום איתויי קרבן: **הגה"ה** מיחל דב"ע[5] דחייל. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור מנזירות ראשון ויחא השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ו] (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחול אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשאר] מילי אשתיית יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגאת ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיילא לשאר מילי ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי. אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר ז] לענין ליטהר עצמו ולעשות נזירות דטהרה לאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני לוקה אטומאה דתני[6] מביא קרבן טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא הא** לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא הכירה דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמיירי לכן נראה לי דאם לא נגלחת פירוש למלות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו אע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. מתי יתחיל מנין לנזירותו והוא[7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי שמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה ח] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. היינו בנזר והוא בבה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביוצא ונכנס ושנה וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאתה כדמסיק ליה מיהל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביוצא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה בפ"ב דשבועות (דף יז.) גבי מקדש [או לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה שלא ידור בו בנזיר והוא עובר לקי כמו היכא דהוה טהור ומתרץ ביה שלא יטמא ולאו האי כלאו שאין בו מעשה במה שמקבל נזירות ט] דלאו שם בו מעשה הוא במה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: אלא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בז') [בשבועות] למי שנטמא באונס בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיון דבמזיד לזמן המנין לפי שאינו צריך להביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהזה וטבל אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות עד אחר הבאת קרבנותיו דכתיב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. שיצא והזה בשליש ובשביעי וטבל והדר אמר הריני נזיר ג) והדר נכנס סופג את הארבעים ולאפוקי מדר' אליעזר דאמר לא בו ביום כו' אבל אי לא הדר ואמר אינו אסור לגלח וכו' שאין נזירות חלה עליו: **טמא שנזר.** כגון שהיה עומד בבית הקברות ונזר: **שביעי שלו עולה לו למנין.** דכיון דטבל והוי טהור מתחיל למנות מבו ביום לפי שאינו מביא קרבן: **ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.** אע"פ שטבל והוא טהור עד יום שמיני שמביא בו קרבנותיו כדאמרינן בפ' ג' מיינן (לקמן דף מד:) סדר תגלחת כילד היה מזה בשליש ובשביעי ומגלח בשביעי ומביא קרבנותיו בח': **מיהל דחולי עלמא לא פליגי.** דכיון דמשכחת טהרה חיילא ממילא: **אלא כי פליגי למילקי ר"י סבר כיון דחיילא לקי.** אפילו אטומאה דמעיקרא דנזר בבית הקברות ור"ל סבר אע"ג דחיילא שהוא צריך לשמור מכל דקדוקי נזירות לא לקי אפילו אטומאה דבסוף אי לא הדר ואמר: **הא למלקות זה וזה שוין.** ששניהם לוקין על הטומאה ולדקדוקי נזירות: **אימא לתגלחת זה וזה שוין.** ששניהם מגלחין ביום שביעי שלהן: **ליפייה.** אין בין טמא שנזר כו' אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ואינו לוקה וטהור שנזר אין ז' שלו עולה לו מן המנין ולוקה: **בתקניתא קמיירי.** אימת מתחילין למנות זה משביעי וזה משמיני אבל קלקוליה דלוקה לא קמיירי. א) ג)ואמר לן רבי דהכי נמי מצי למיתני אלא טמא שנזר אין מגלח תגלחת טומאה ונזיר טהור שנטמא מגלח ג)בז' וטמא שנזר אין מגלח בשביעי אלא תנא שביעי שלו וכל ד)מילי כדמפרש לקמן: **פ"ש מי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולוקה.** וש"מ דכיון דחיילא עליה נזירות דהוי אסור לגלח לוקה ותיובתא דר"ל. וביוצא ובנכנס ה) לא מצי לתרץ ליה כדלעיל דהא אוקימנא דמודי ר"ל דחיילא ולקי ליה באיסורא אבל מילקי לא לקי ואילו הכא ה)משמע דכיון שאסור לוקה אע"ג דלא הדר ואמר: **בעי רבא.** הואיל דאמר ר' יוחנן דלוקה ותנן במתניתין כוותיה: **בעי שהייה למלקות.** דלא ליקי עד דליסהי ביה כדי שיעור השתחויה ו)כדמפרש במס' שבועות בפרק ידיעות הטומאה (דף יז.): **נזיר.** טהור הנכנס בבית הקברות מ"ט לא בעי שהייה דקא מתרו ביה אל תכנס לבית הקברות הכא נמי מתרו ביה לא תינזור ושהייה למה לי: אלא

הגה"ה מיחל דב"ע[5] דחייל. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור מנזירות ראשון ויחא השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ו] (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחול אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשאר] מילי אשתיית יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגאת ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיילא לשאר מילי ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי. אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר ז] לענין ליטהר עצמו ולעשות נזירות דטהרה לאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני לוקה אטומאה דתני[6] מביא קרבן טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא הא** לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא הכירה דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמיירי לכן נראה לי דאם לא נגלח פירוש למלות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו אע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. מתי יתחיל מנין לנזירותו והוא[7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי שמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה ח] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. היינו בנזר והוא בבה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביוצא ונכנס ושנה וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאתה כדמסיק ליה מיהל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביוצא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה בפ"ב דשבועות (דף יז.) גבי מקדש [או לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה שלא ידור בו בנזיר והוא עובר לקי כמו היכא דהוה טהור ומתרץ ביה שלא יטמא ולאו האי כלאו שאין בו מעשה במה שמקבל נזירות ט] דלאו שם בו מעשה הוא במה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: אלא

מסורת הש"ס

ג) [לקמן יח.], ג) [נדרים ד.], ג) [שבועות יז. ע"ש ובתוס' שם ד"ה לריך], ד) כפ"ג: וכנכנס,

נוסחת הריב"ן

ה) הריני נזיר וכנכנס: ב) בכ"ל כתוב כאן גליון ואמר לן רבי: ג) מגלח תגלחת טומאה דמיד טהור שנטמא מגלח בז' כו': ד) מילה כדמפרשינן: ה) תגן: ו) כדי שיעור השתחויה מוכרכנו לקפיה דקא כדמפרש כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' בעי רבא. נזר והוא בבית הקבנות: (ב) שם נזיר טהור מ"ט לא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה בתקנתיה קמיירי וכו' ואמר לן רבי דהכי נמי מצי למיתני אלא טמא שנזיר. נ"ב עיין מ"מ דזה דוקא לפי' קמא בתוס' ד"ה לא הא וכו' ודו"ק: ב) תד"ה אין בין נזיר טמא וכו' כשהזה ג' ושנה בז' וטבל יום ז' עולה כל"ל: ג) ד"ה ונזיר טהור שנטמא וכו' בשאותו יום מתחיל למנות נזירות טהרה מוקמינן ליה לקמן כל"ל: ד) בא"ד כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא מאי איכא כל"ל: ה) בא"ד זה שותה ביין ומטמא דלא לקי וזה לקי כדפי' הקונטרס. מלות כדפי' הקונטרס נמחק וב"ב כדפריך לקמן כל"ל ועי' מ"מ ודו"ק: ו) ד"ה הגה"ה מיחל דב"ע דחייל וכו' וה"ה נמי דמודה ר"ש ב"ל דלקי כל"ל: ז) ד"ה קבן טומאה הוא דלא מייתי הא מלקי לקי אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמבקש לטהר עצמו כל"ל: ח) ד"ה בתקנתא קמיירי וכו'. דהיינו קלקול גופיה בדאסור ליה וכו' כל"ל מ"מ: ט) ד"ה אילימא דאמרי ליה לא תנזור וכו' דלאו שם בו מעשה הוא. נ"ב סברא הוא"ם רחוקה קצת דאיך יחשב זה כמעשה ועי' בתוס' דשבועות דף יז ע"א ד"ה או וכו' שנדחקו בזה דאזלא סוגיין למ"ד לוקין על לאו שאב"מ או דלאיסור מלקות אמר אבל לדעת הרב המגיד דס"ל כל לאו שאפשר ע"י מעשה לוקה אף היכא דאין בו מעשה עיי"ש בפי"ג מהל' שביתות הל' ב' מ"כ מ"ש סוגיין ומכאן ראיה והוכחה ברורה לדבריו ודו"ק היטב:

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס שיוצא מן הטומאה ע"י הזאה וטבילה וקיבל עליו נזירות ונכנס וקמ"ל אע"ג דלא קבל עליו קבלה גמורה אלא אמר הריני נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]: אלא טמא שנזר ז' עולה

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"ו מהל' מזיקות הל' ז [מ]: י ב מיי' שם הל' ח וע"ש בכ"מ:

גליון הש"ם

גמ' אמר מר בר רב אשי. עיין נדרים דף ד' ע"א:

הגהות התוספות

1. צ"ל ומוקמינן ליה לקמן כרבי דלא חיל כו'. 2. צ"ל למיתני. 3. צ"ל ולא. 4. צ"ל אלי מגא. 5. צ"ל דכ"ע לא פליגי. 6. צ"ל דפשיטא הוא כיון דתני כו'. 7. מיכא והוא ממתק וצ"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנזר שביעי שלו. שטובל בו, עולה לו למנין. דהואיל ומיט בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום, ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו למנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא קרבנותיו (לקמן יח.). **נזיר והוא בבית הקברות.** מזיר שנטמא באונס בתוך בית הקברות, דומיא שנטמא בעזרה שלא מתחייב בכריתתו, כגון שנכנס לבית הקברות בשידה מיבה ומגדל ופרע עליו את מעזיבה גג האהל ונטמא באויר בית הקברות והתרו בו לא ולא יצא, ומיהו לא שהה כדי השתחואה (שבועות יז.). **בעי שהייה למלקות.** קרבן לא שייך הכא כלל, שאין כרת בנזיר שנטמא וקרבן מזיר טומא לאו אטון טומאה אתי אלא למיחל עליה נזירות טהרה כשאר מזיר טמא, ונענין זה מפורש שהייה זו בסמ' מזיר (שם).

פי' הרא"ש (המשך)

עד שיקבל. וכ"ה דמיירי בשקבל עליו א"כ ליתני שזה צריך לחזור ולידור וזה אין צריך מיחל כ"ע לא פליגי דחייא ואינו צריך לקבל עליו שנית וגם לוקה על התגלחת ועל היין: כי פליגי למלקי. פי' על הטומאה: ר' יוחנן סבר כיון דחייא. ללקות על היין ועל התגלחת לקי נמי על הטומאה כי היכי דאינו מביא קרבן טומאה: והא דאותביה ר"ל לר"ל לעיל תלמודא הוא דמותיב לפי מה דהוה ס"ד דפליגי וכהנה רבות בתלמוד: א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין. פי' לגלח א"ג ללקות על התגלחת וה"ה על היין: אבל לענין מלקות. פי' על הטומאה. בתקנתא מיירי בקלקולא לא מיירי. פי' להורות לנו תקנתו מתי יתחיל ימי נזירותו. אבל לא מיירי בקלקול להשמיענו הדין אם יעשה עבירה שיטמא למתים אי ישתה יין ויגלח: ה"ז סופג את הארבעים תיובתא. והכא ליכא לשנויי ביוצא ונכנס דמשמע נטמא דומיא דגלח ושתה יין דמיירי